

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Ł. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2016 r.,
zażalenia organu rentowego na wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ua (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV U (...), Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił odwołanie Ł. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 10 lipca 2014 r., odmawiającej odwołującemu się prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący się w dniu 21 sierpnia 2013 r. uległ wypadkowi przy pracy doznając urazu skrętnego stawu skokowego prawego, ale uraz ten nie spowodował uszczerbku na zdrowiu, co wynikało z opinii biegłych lekarzy ortopedów. Wobec ustalenia, że wypadek, jakiemu uległ wnioskodawca 21

sierpnia 2013 r., nie spowodował uszczerbku na zdrowiu, Ł. M. nie ma prawa do spornego odszkodowania.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego apelacją. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę dodatkowo, że lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 22 kwietnia 2014 r. ustalił, że na skutek wypadku przy pracy wnioskodawca doznał 2% stałego uszczerbku na zdrowiu. Komisja lekarska stwierdziła, że na skutek wypadku wnioskodawca nie doznał żadnego uszczerbku na zdrowiu. W dniu 7 lutego 2015 r. wnioskodawca wykonał rentgen stawu skokowego prawego. W dniu 4 grudnia 2015 r. wnioskodawca był na wizycie lekarskiej u specjalisty ortopedy dr hab. n. med. M. D., który stwierdził pourazową niestabilność boczną stawu skokowego prawego z możliwym uszkodzeniem chrzęstnym i wydał mu skierowanie do szpitala celem wykonania artroskopii stawu skokowego z jednoczesnym zeszcyciem ATFL i CFL stawu skokowego prawego.

Na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy R. E. z dnia 29 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy ustalił, że na skutek wypadku przy pracy wnioskodawca doznał urazu skrętnego stawu skokowego prawego z niestabilnością boczną. Stwierdzony stan przedmiotowy zwłaszcza w postaci pogrubienia obrysów stawu skokowego ze zwiększeniem obwodu o 1 cm uzasadnia uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4% z poz. 162a. W porównaniu z badaniem przez ZUS nastąpiło pogorszenie kliniczne i w badaniu RM.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok IV U (...) i poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu, umarzając postępowanie w sprawie.

Sąd drugiej instancji wskazał, że apelujący w toku postępowania odwoławczego przedłożył nowe wyniki badań (RM i RTG), z których wynika, że występuje u niego niestabilność boczna stawu skokowego prawego i uszkodzenie chrząstki kostki przyśrodkowej oraz skierowanie do szpitala na zabieg operacyjny, który ma przywrócić sprawność stawu skokowego. Przedłożona dokumentacja medyczna była przedmiotem analizy biegłych ortopedów w drodze opinii uzupełniających na etapie postępowania apelacyjnego. Sąd drugiej instancji

podzielił opinię biegłego ortopedy R.E., który wskazał, że złożone przez skarżącego badanie RM i RTG wykazuje przebyte bez przemieszczenia złamanie krawędzi tylnej kostki bocznej i rozpoznał uraz skrętny stawu skokowego prawego z niestabilnością boczną. Zdaniem biegłego wynik badania pomiarowego wskazywał ewidentnie na utrzymujące się u skarżącego schorzenie będące skutkiem wypadku. Konsekwencje tego schorzenia zostały ujawnione i opisane w późniejszym badaniu RM z 2015 r. Stwierdzony stan przedmiotowy zwłaszcza w postaci pogrubienia obrysów stawu skokowego ze zwiększeniem obwodu o 1 cm uzasadnia zdaniem biegłego R. E. uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4 % z poz. 162a. W porównaniu z badaniem przez ZUS nastąpiło pogorszenie kliniczne. Biegły podkreślił, że po zaplanowanym zabiegu, na który oczekuje skarżący, powinna być dokonana ponowna ocena poniesionego przez niego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że z opinii biegłego ortopedy R. E. wynika, że proces leczenia skarżącego nie został zakończony – skarżący oczekuje na zabieg operacyjny, a załączony do apelacji wynik badania RM wykazuje na pogorszenie stanu zdrowia z daty badania przez lekarzy ZUS. Prowadzi to do wniosku, że decyzja organu rentowego w przedmiocie jednorazowego odszkodowania była co najmniej przedwczesna. Ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy powinno nastąpić przez organ rentowy dopiero po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych). Po wydaniu zaskarżonej decyzji ujawniły się nowe istotne dla sprawy okoliczności w postaci wyniku badania RM, z którego wynikają dalsze zmiany w organizmie skarżącego skutkujące, wbrew ustaleniom organu rentowego, uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 4%. Pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy wynika ze stwierdzonej dopiero na podstawie nowej dokumentacji medycznej niestabilności bocznej stawu skokowego i konieczności zabiegu operacyjnego, co stanowi nową okoliczność w sprawie, która nie była rozpatrywana przez organ rentowy.

W związku z powyższym Sąd drugiej instancji – uznając, że Sąd nie może orzekać co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji – na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. uchylił

zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję i przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu umarzając postępowanie w sprawie.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zażaleniem do Sądu Najwyższego zaskarżył organ rentowy zarzucając naruszenie: - art. 477^{14a} w związku z art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. przez błędne zastosowanie przewidzianego w nim sposobu rozstrzygnięcia i bezpodstawne uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i poprzedzającej go decyzji organu rentowego oraz przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu, podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających wydanie orzeczenia kasatoryjnego: nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji, jak również wydanie wyroku nie wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, natomiast podstawa uchylenia wyroku oraz decyzji organu rentowego i przekazania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu wskazana przez Sąd Okręgowy, tj. niemożność orzekania co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, które powstały po dniu złożenia odwołania od decyzji organu rentowego, nie została przewidziana przez obowiązujące przepisy;

- a także art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. przez jego błędne „wskazanie” oraz „próbę” zastosowania przez uchylenie na podstawie tego przepisu wyroku Sądu pierwszej instancji i poprzedzającej go decyzji oraz przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu z umorzeniem postępowanie w sprawie, podczas gdy art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. odnosi się do postępowania przed sądem pierwszej instancji i nie może być zastosowany przez sąd drugiej instancji, a ponadto przepis ten nie przewiduje możliwości uchylenia wyroku, natomiast zgodnie z jego treścią sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione w zakresie zarzutu naruszenia art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.

Przepis art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, jeżeli nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji powstały po wyroku sądu pierwszej instancji. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2007 r. w sprawie I UK 316/06, OSNP 2008/13-14/199, argumentując w jego uzasadnieniu, iż zarówno z wykładni językowej (której przedmiotem jest analiza dosłownej treści art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.), jak i z wykładni systemowej (badającej umiejscowienie tego przepisu wśród innych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego regulujących postępowanie odrębne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych) wynika, że przepis ten dotyczy postępowania przed sądem pierwszej instancji i może być zastosowany jedynie przez sąd pierwszej instancji. Nie mógł go zatem zastosować sąd drugiej instancji. Wykładnia nakazująca przyjąć, że art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. reguluje jeden z możliwych sposobów orzekania (w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych) przez sąd pierwszej instancji, nie dotyczy natomiast sądu drugiej instancji, opiera się na analizie wszystkich kolejnych jednostek redakcyjnych art. 477¹⁴ k.p.c. Poszczególne paragrafy tego artykułu opisują możliwe rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, a mianowicie: oddalenie odwołania (§ 1), uwzględnienie odwołania, co polega przede wszystkim na zmianie zaskarżonej decyzji organu rentowego w całości lub w części i orzeczeniu co do istoty sprawy (§ 2), uwzględnienie odwołania i zobowiązanie organu rentowego do wydania decyzji w określonym terminie (§ 3), wreszcie - w szczególnej sytuacji, opisanej w tym przepisie - uchylenie zaskarżonej decyzji organu rentowego, przekazanie sprawy organowi rentowemu do rozpoznania i umorzenie postępowania sądowego bez orzekania co do istoty sprawy (§ 4). Wykładnię tę dodatkowo wspiera porównanie treści normatywnej art. 477¹⁴ k.p.c. i art. 477^{14a} k.p.c. Pierwszy z tych przepisów dotyczy postępowania przed sądem pierwszej instancji, drugi - jednoznacznie sądu drugiej instancji. Pozwala to na stwierdzenie, że art. 477¹⁴ k.p.c. normuje wyczerpująco katalog rozstrzygnięć sądu rozpoznającego w pierwszej instancji odwołania od decyzji organów rentowych w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sposobu orzekania przez sąd drugiej instancji dotyczy natomiast kolejny - chronologicznie rzecz ujmując - przepis, a mianowicie art. 477^{14a} k.p.c. Co do zasady sąd pierwszej instancji rozpoznający

odwołanie od decyzji organu rentowego nie może orzec kasatoryjnie, czyli uchylić zaskarżonej decyzji i przekazać sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Wyjątek od tej reguły przewiduje art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Wymienione w nim przesłanki dopuszczalnego kasatoryjnego rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji muszą być spełnione łącznie. Jako przepis wyjątkowy nie podlega on wykładni rozszerzającej. Konstrukcji w nim przewidzianej nie może zastosować sąd drugiej instancji. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tym w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego, wszczynane jest w wyniku wniesienia przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego treść decyzji wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz rozstrzygnięcia sądu. Prawo do świadczeń z ubezpieczenia rentowego ustala i świadczenia te wypłaca, zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), organ rentowy. Jego decyzje mają charakter deklaratoryjny. Organ rentowy stwierdza jedynie, czy zostały spełnione ustawowe warunki nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd pierwszej instancji kontroluje zgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Z kolei sąd drugiej instancji kontroluje prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. Sąd odwoławczy może także skontrolować prawidłowość prowadzenia postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym również niezastosowanie przez ten sąd art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Sam jednak tego przepisu stosować nie może. Przedmiotem postępowania sądowego w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Postępowanie to jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie

zastępują lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku. Dlatego też późniejsza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego nie może stanowić - co do zasady - podstawy do uznania decyzji za wadliwą i jej zmiany przez sąd. Uwzględnienie zmiany okoliczności faktycznych dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności do pracy, co mogłoby prowadzić do spełnienia przez ubezpieczonego warunków nabycia prawa do renty w czasie postępowania odwoławczego, oznaczałoby zmianę charakteru postępowania rentowego z administracyjno-sądowego na wyłącznie sądowy. Sąd pierwszej instancji może wprawdzie zmienić decyzję ZUS i orzec co do istoty sprawy (art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.), ale tylko w razie uwzględnienia odwołania, czyli stwierdzenia, że organ rentowy wydając decyzję uchybił prawu formalnemu lub materialnemu. Nie może natomiast tego organu zastępować, powodowałoby to bowiem wyeliminowanie poprzedzającej postępowanie sądowe drogi administracyjnej. Takie wnioski potwierdza treść art. 477^{14a} k.p.c. Sąd drugiej instancji, uchylając wyrok zaskarżony apelacją i poprzedzającą go decyzję, może przekazać sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Nie może natomiast za ten organ orzec o uprawnieniach rentowych ubezpieczonego. Spełnienie warunków nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy po wydaniu decyzji przez organ rentowy stanowi przyczynę wznowienia postępowania. Wznowienie postępowania o świadczenia z ubezpieczenia rentowego następuje w uproszczonym trybie. Ponowne ustalenie prawa następuje, zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek lub z urzędu w razie przedłożenia nowych dowodów. Takim nowym dowodem w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy może być dokumentacja lekarska (np. z pobytu w szpitalu) pochodząca z okresu po wydaniu decyzji. W sytuacji złożenia jej w postępowaniu sądowym, sąd może pouczyć stronę (działającą bez adwokata lub radcy prawnego) o możliwości wznowienia postępowania przed organem rentowym, ewentualnie potraktować jako nowe żądanie, przyjąć je do protokołu i przekazać do rozpoznania organowi rentowemu. Z powyższych rozważań wynika, że zmiana stanu faktycznego po wydaniu przez organ rentowy decyzji w przedmiocie

uprawnień rentowych ubezpieczonego nie może stanowić podstawy do uznania decyzji za wadliwą, a w konsekwencji jej zmiany. Potwierdza to zapatrywanie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady, według której sąd pierwszej instancji kontroluje tylko stan rzeczy - faktyczny i prawny - istniejący w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Wyjątek ten przewiduje możliwość uchylecia przez sąd decyzji organu rentowego, przekazania sprawy do rozpoznania (i ewentualnego wydania nowej decyzji) organowi rentowemu, z jednoczesnym umorzeniem postępowania sądowego. Jest to możliwe wówczas, gdy w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji doszło do ujawnienia się nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. Ujawnienie się tego rodzaju nowych okoliczności może wpłynąć na sposób rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji. Muszą one jednak ujawnić się przed zamknięciem rozprawy w tym sądzie. Inaczej mówiąc, w sprawie o stwierdzenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy możliwe jest uchylenie decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania, jednak tylko wtedy, gdy zmiana w stanie zdrowia wnioskodawcy wpływająca na stwierdzenie jego niezdolności do pracy nastąpiła do chwili zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji (art. 316 k.p.c.). Skoro jest to wyjątek od zasady, przewidującej kontrolowanie przez sąd ubezpieczeń społecznych stanu rzeczy na dzień wydania decyzji przez organ rentowy, to wyjątku tego nie można interpretować rozszerzająco i zakładać, że możliwe jest stosowanie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. także przez sąd drugiej instancji. Nie oznacza to, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest stosowanie art. 381 k.p.c. w związku z art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście, także w tym postępowaniu odrębnym możliwe jest powołanie się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać przed sądem pierwszej instancji. Jednakże w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się

wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji, muszą odnosić się do stanu rzeczy (np. stanu zdrowia ubezpieczonego) istniejącego przed wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji. Nie mogą to być natomiast nowe okoliczności, które ujawniły się po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji. Te mogą stanowić jedynie podstawę wznowienia postępowania w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych albo podstawę faktyczną nowego wniosku o przyznanie świadczenia, który powinien być skierowany do organu rentowego. Istota postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest taka, aby ubezpieczony nie powoływał się w tym postępowaniu na nowe okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia, które nie były znane ani lekarzowi orzecznikowi ZUS, ani komisji lekarskiej ZUS, ani organowi rentowemu w chwili wydawania decyzji. Sąd - co do zasady - ocenia zgodność z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy. Wyjątkowo - na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. - może uchylić tę decyzję, przekazać sprawę do rozpoznania organowi rentowemu w postępowaniu administracyjnym i umorzyć postępowanie sądowe. W tym przypadku nie orzeka co do istoty sprawy - nie powinien bowiem orzekać co do istoty na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, jeżeli powstały one po dniu złożenia odwołania od decyzji organu rentowego a przed zamknięciem rozprawy przed sądem pierwszej instancji. Wyjątku tego nie można przenosić na inne sytuacje procesowe.

Przedstawiony wyżej pogląd został zaaprobowany również w późniejszej judykaturze Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r. w sprawie I UK 145/15, LEX nr 2030462 i przytoczone w nim orzecznictwo). Podzielił je również Sąd Najwyższy w obecnym składzie.

Ad casum - w sytuacji, kiedy nowe okoliczności dotyczące ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego wypadkiem przy pracy, są podnoszone w postępowaniu apelacyjnym – tak jak w miało to miejsce w niniejszej sprawie – Sąd drugiej instancji nie mógł skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., gdyż nie znajduje ona zastosowania w postępowaniu

apelacyjnym; nie mógł więc na tej podstawie uchylić zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji oraz przekazać sprawy do rozpoznania organowi rentowemu. Nie było natomiast przeszkód do merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia oraz apelacji wnioskodawcy - na podstawie opinii biegłych lekarzy ortopedów.

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku nie stosował art. 477^{14a} w związku z art. 386 § 2 i § 4 k.p.c., dlatego ten zarzut zażalenia nie mógł być uwzględniony.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.